ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. G. D.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 11 A 117/2020 - 32,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný dosud nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 1. 4. 2020 o prodloužení doby platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání podané podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 4. 2021, č. j. 11 A 117/2020 - 32, žalobu zamítl.

[3] Městský soud se zabýval otázkou, zda bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-6817-13/EP-2020. Vycházel přitom z § 71 odst. 2 písm. a)

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Městský soud konstatoval, že smyslem předmětné úpravy je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za definitivní a od nějž již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Je pak logické, že za tento okamžik musí být považován ten moment, kdy se rozhodnutí projeví navenek. Rozhodnutí je proto třeba považovat za vydané i v případě, kdy byl stejnopis písemného vyhotovení předán k doručení žalobci podle § 19 a násl. správního řádu. Z hlediska posouzení okamžiku vydání rozhodnutí správním orgánem není tedy rozhodné, že žalobci bylo doručováno prostřednictvím zástupce, jehož plnou moc žalobce následně zpochybnil, a to i přesto, že ji správnímu orgánu sám předložil a v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval. Naopak pro stanovení okamžiku vydání rozhodnutí je podstatné, že na rozhodnutí ze dne 14. 10. 2020 je ve správním spisu vyznačeno „*Vypraveno dne 15. 10. 2020*“. Městský soud dále uvedl, že otázku správnosti či nesprávnosti doručení vydaného rozhodnutí nelze v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu posuzovat. Posoudit může pouze to, zda správní orgán rozhodnutí vydal. Městský soud proto uzavřel, že rozhodnutí, jehož vydání se žalobce podanou žalobou domáhal, již bylo vydáno, a proto žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu zamítl. Pro úplnost městský soud považoval za nutné připomenout, že žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného odvolání, o kterém již nadřízený správní orgán rozhodl.

## II.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že městský soud pochybil, když při posuzování, zda bylo rozhodnutí správním orgánem vydáno, nepřihlížel k otázce správnosti doručování písemného vyhotovení rozhodnutí. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze otázku správnosti či nesprávnosti doručování rozhodnutí posuzovat. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť správní řád otázku vydání rozhodnutí spojuje právě s otázkou doručování. Podle názoru stěžovatele se doručením rozumí řádné doručení a nikoli doručení nesprávné. Výklad, kdy by se vydáním rozhodnutí rozumělo předání písemného vyhotovení k doručení bez ohledu na to, zda by se doručovalo účastníku řízení, jeho řádnému zástupci, či někomu jinému, podle názoru stěžovatele nemůže obstát. Městský soud v napadeném rozsudku zcela opomněl hlavní argumentaci stěžovatele, totiž že dne 15. 10. 2020, kdy mělo být předmětné usnesení podle razítka správního orgánu vypraveno, byl již stěžovatel v řízení zastoupen zmocněným zástupcem Mgr. Ondřejem Fialou a usnesení tedy mělo být doručováno tomuto novému zástupci. Městský soud se dále nesprávně vypořádal s doplňkovou argumentací stěžovatele, že pokud by stěžovatel v den, který je uveden jako den vypravení předmětného usnesení, nebyl zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, pak mělo být usnesení doručováno přímo stěžovateli a nikoliv panu N. D. H. Stěžovatel totiž nebyl panem N. D. H. v řízení řádně zastoupen. Plná moc, která je založena ve spise, totiž odporuje požadavku § 33 odst. 2 správního řádu a správní orgán k ní neměl vůbec přihlížet. Plná moc totiž v rozporu s dikcí § 33 odst. 2 správního řádu zmocňuje pana N. D. H. k zastupování stěžovatele ve všech věcech v plném rozsahu a bez jakýchkoli

omezení. Takovouto neomezenou generální plnou moc lze přitom s ohledem na § 33 odst. 2 písm. d) správního řádu udělit toliko advokátovi. I v případě, kdyby snad býval byl předmět neurčitého počtu řízení určitě vymezen, tak plná moc zjevně nesplňuje požadavky § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu na úřední ověření podpisů na plné moci. Lze tedy uzavřít, že rozhodnutí ve věci dosud nebylo vydáno. A v době, kdy městský soud o žalobě rozhodoval, nečinnost správního orgánu trvala.

[6] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

## III.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, neboť městský soud rozhodl v souladu s platnými právními předpisy. Dále odkázal na své vyjádření k podané žalobě a na spisové podklady. Co se týče stížnostních bodů obsažených v kasační stížnosti, žalovaný konstatoval, že tyto námitky jsou nedůvodné a jsou zcela totožné s námitkami, které stěžovatel namítal v podané žalobě a ke kterým se žalovaný již vyjádřil a to tak, že v řízení o žádosti stěžovatele nebyl nečinný a rozhodnutí vydal. Ke stejnému závěru došel i nadřízený orgán – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), a také městský soud, jak se uvádí v napadeném rozsudku. K otázce doručení rozhodnutí žalovaný uvedl, že doručování proběhlo zcela v souladu se zákonem, stěžovatel rozhodnutí převzal a podal proti němu v zákonné lhůtě odvolání. Ve svém rozsudku městský soud otázku doručení neposuzoval. Žalovaný proto uzavřel, že se přiklání k rozhodnutí městského soudu a neshledává žádná pochybení v jeho postupu a vydaný rozsudek pokládá za zcela v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

## IV.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 1. 4. 2020 u žalovaného žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Dne 14. 10. 2020 vydal žalovaný usnesení č. j. OAM-6817-13/DP-2020, kterým bylo řízení o žádosti stěžovatele zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť stěžovatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily v pokračování v řízení. Toto usnesení bylo vypraveno dne 15. 10. 2020 a následně bylo doručeno zástupci stěžovatele podle plné moci panu N. D. H. Dne 15. 10. 2020 v 19:44:47 hod. žalovaný obdržel oznámení advokáta Mgr. Ondřeje Fialy o převzetí právního zastoupení stěžovatele. Dne 22. 10. 2020 požádal Mgr. Ondřej Fiala o nahlížení

do správního spisu, do kterého pak nahlížel dne 4. 11. 2020. Dne 2. 11. 2020 vydala Komise usnesení č. j. MV-163916-3/SO-2020, kterým nevyhověla žádosti stěžovatele o provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu, neboť dne 14. 10. 2020 bylo o žádosti stěžovatele rozhodnuto, a proto bylo vydání opatření proti nečinnosti již bezpředmětné. Dne 4. 11. 2020 podal stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-6817-13/DP-2020. Výzvou ze dne 12. 11. 2020 byl stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce vyzván k odstranění vad odvolání (doručeno dne 30. 11. 2020). Dne 14. 12. 2020 bylo žalovanému doručeno doplnění odvolání proti napadenému usnesení. Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2021, č. j. MV-198280-4/SO-2020, Komise odvolání stěžovatele zamítla a usnesení žalovaného o zastavení řízení potvrdila.

[11] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že usnesení žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č. j. OAM-6817-13/DP-2020, nebylo vydáno a nečinnost žalovaného trvala i v době vydání napadeného rozsudku městského soudu.

[12] Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".*

[13] V § 19 správního řádu je obsaženo společné ustanovení o doručování. Podle jeho odstavce 1 *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.* Podle jeho odstavce 2 *není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.*

[14] Podle názoru zdejšího soudu správní řád neumožňuje správním orgánům doručovat své písemnosti jakýmkoliv způsobem, ale jen způsoby jím stanovenými. Jen v případě, že správní orgán postupuje při doručování správním řádem stanoveným způsobem, tedy podle § 19 správního řádu, tento zákon stanoví, že vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Tento závěr vyplývá z § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.

[15] Závěr městského soudu, že v posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného o žádosti stěžovatele dáno k poštovní přepravě dne 15. 10. 2020, přičemž tento den městský soud považoval za den vydání rozhodnutí o žádosti stěžovatele, je v souladu s výše citovanými ustanoveními § 71 odst. 2 písm. a) a § 19 správního řádu. Je nepochybné, že žalovaný své usnesení ze dne 14. 10. 2020 doručoval stěžovateli (resp. jeho tehdejšímu zástupci) prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tedy postupem podle § 19

odst. 2 správního řádu. Jak správně uvedl městský soud, z hlediska posouzení okamžiku vydání rozhodnutí správním orgánem není rozhodné, že bylo doručováno zástupci stěžovatele, jehož plnou moc stěžovatel následně začal zpochybňovat. Naopak pro stanovení okamžiku vydání rozhodnutí je podstatné, že na usnesení ze dne 14. 10. 2020 je ve správním spisu vyznačeno „*Vypraveno dne 15. 10. 2020*“. Skutečnost, že písemné vyhotovení předmětného rozhodnutí bylo předáno k doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, vyplývá rovněž i z kopie doručenky založené ve správním spisu.

[16] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že nemá pochyb o tom, že usnesení žalovaného ze dne 14. 10. 2020 bylo stěžovateli v materiálním smyslu doručeno. Jak bylo výše uvedeno, zástupce stěžovatele Mgr. Ondřej Fiala dne 4. 11. 2020 nahlížel do správního spisu a s obsahem předmětného rozhodnutí se nepochybně seznámil, neboť téhož dne podal proti tomuto rozhodnutí včasné blanketní odvolání, které poté k výzvě správního orgánu doplnil o konkrétní odvolací důvody (tj. v čem spatřoval rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo). O podaném odvolání následně rozhodl nadřízený správní orgán (Komise) tak, že jej zamítl a usnesení žalovaného ze dne 14. 10. 2020 potvrdil.

[17] Lze proto uzavřít, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí, jehož vydání se stěžovatel podanou žalobou domáhal, již bylo dne 15. 10. 2020 vydáno, a že žalovaný tudíž nebyl nečinný. Městský soud tedy nepochybil, když žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítl.

[18] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu